

„Áldott az Úr, atyáink Istene, *
mert meglátogatta és megváltotta az ő népét;
Erős szabadítót támasztott minékünk *
szolgájának, Dávidnak családjából.”

E sorokkal kezdődik Zakariás hálaéneke, mely „Benedictus” néven állandó része lett a reggeli zsolozsmának. Zakariás, miután nehezen akarta elhinni, hogy Erzsébetnek idős korában még gyermeke lehet, megnémult, s akkor szűnik meg a némasága, mikor a rokonság értetlenkedésére, hogy miért János legyen a neve, ő felírja ezt a nevet egy táblára. S mikor megoldódik a nyelve, első szavai Istenhez szólnak. Nem azért ad hálát, hogy megszűnt a némasága, vagy hogy mégsem maradt gyermektelen, hanem hogy a megígért Messiás hamarosan a világba jön.

Az első rész Isten dicsőítése azért, mert „erős szabadítót támasztott minékünk”, „aki megszabadít az ellenség kezéből”, „atyáinkkal irgalmat gyakorol”. A második rész pedig egy prófécia arról, hogy János, a fia próféta lesz, s milyen szerepet fog kapni a Szabadító előfutáraként: „az Úr előtt jársz”, „az üdvösség ismeretére tanítod nemzetét”.

Az első részből inkább még csak a római elnyomásból való szabadulást lehet kihallani, de a második részben már előjön, hogy a Megváltó a bűnből való szabadulást hozza el az emberek számára. S ennek feltétele a bűnbánat, hogy elnyerjük az Isten irgalmasságából eredő bűnbocsánatot.

Tudok-e igazán bűnbánatot tartani, el tudom-e fogadni Isten bűnbocsánatát?

Meg tudok-e magamnak is bocsátani, elengedni azt, amire Istentől már bocsánatot kértem, kaptam?

Gondolkodj el Bőjte Csaba mondatán: **„Jézus értem vállalta a megtestesülést.”**

Frank Gabi, Érd

